

РЕШЕНИЕ

№ 585

гр. ***, 04.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – *, X СЪСТАВ**, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Илина В. Джукова

при участието на секретаря Емануела Пл. Бангеева
като разгледа докладваното от Илина В. Джукова Гражданско дело № 20214120102024 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл.45 ЗЗД.

Ищецът И. П. Т. твърди, че през месец февруари 2021 г. възложил на свой познат – А., да извърши ремонт на покрива на дома му срещу сумата от 500 лв., платими след приключване на работата. По време на уговорките присъствали ответникът М. М. М. и лице с име С., които имали отделна уговорка с А. да участват в ремонта и да получат от него възнаграждение от получената от ищеца сума. На 05.02.2021 г. тримата започнали работа, а на следващия ден – 06.02.2022 г., следобед ответникът заявил, че работата е много и иска още 300 лв. за довършването ѝ. Ищецът отказал такова доплащане, като казал на ответника, че първоначалната уговорка с А. не е такава. Ответникът отказал да работи повече и склонил С. да си тръгнат, като ремонтът бил продължен от А., заедно с ищеца и двама негови приятели. Твърди се, че на 07.02.2021 г. ищецът, връщайки се от магазина, заварил ответника пред дома си да крещи, че си иска заработените пари. Ищецът му обяснил, че е договарял само с А. и може да си ги поиска от него след края на ремонта. Твърди се, че тогава ответника влязъл в двора на имота, въпреки отправените предупреждения, че няма право на това, хванал с едната си ръка ищеца за гушата, а с другата се опитал да го удрия. Отправял обидни думи и псувни – „**** майката“ и производни на този израз, като дори заплашил, че ще го убие. Присъстващият М. М. се намесил за да отдалечи ответника от ищеца, след което ищецът отишъл при кмета на селото. Бил подаден сигнал на телефон 112 и ищецът влязъл в имота си с пристигналите полицаи. Те убедили ищеца да даде на ответника 80 лв. за да приключи тази ситуация и двамата заявили, че нямат претенции един към друг. Твърди се, че на

23.02.2021 г., шофирайки към хранителния магазин, ищецът видял ответника да му ръкомаха за да спре колата. Ищецът не желаел да спре и продължил, но ответникът дошъл пред хранителния магазин. Той застанал до спрялата кола, а ищецът останал вътре и се заключил. Тогава ответникът му казал, че „ще го оправи“. Посочва, че случилото се на 07.02.2021 г. причинило на ищеца стрес, в резултат от което развил тревожност, сънят му се разстроил и придобил натрапчиви мисли, свързани с живота му. Във връзка с това, той посетил лекар на 15.02.2021 г. и му бил предписан прием на ***. Последващата случка на 23.02.2021 г. влошила състоянието на ищеца, като той започнал да изпитва постоянен страх, че ответника или някой друг ще влезе в къщата му, че ще го нарани, както и чувство, че е преследван. Бил изписан още един медикамент – ***. Моли за постановяване на решение, с което ответникът да бъде осъден да му заплати сумата от 1 500 лв., представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди, причинени от извършените на 07.02.2021 г. и 23.02.2021 г. действия, ведно със законната лихва върху сумата от датата на първото деяние до изплащането ѝ, както и сторените в производството разноски, в т.ч. и адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.2, вр. ал.1, т.2 ЗАдв.

Ответникът М. М. М. твърди, че на 05.12.2020 г. ищецът потърсил него и лица с имена С. и А. да огледат покрива на къщата му и да установят от какъв ремонт се нуждае и колко ще струва. Те отговорили, че цената на ремонта ще бъде около 1 200 лв., но ищецът настоявал за 500 лв. Постигнали съгласие за заплащане на общо 500 лв. за тримата, с осигуряване на храна за обяд. Твърди се, че работата започнала на 09.12.2020 г. като на 10.12.2020 г. констатирали, че има голямо хлътване на покрива. Ищецът заявил, че иска да се разпокрие и отвори целия покрив, като се изравни, но тримата му заявили, че искат още 200-300 лв. за допълнителната работа, но ищецът не се съгласил. Когато завършили работата за деня, той и С. заявили, че няма да работят повече. Ответникът твърди, че на следващия ден – 11.12.2020 г. срещнал ищеца пред къщата му и го помолил да му заплати 80 лв. за труда през тези два дни, както и да даде същата сума на С.. Оспорва да е влизал в двора му. Ищецът заявил, че отива да вземе парите от къщата, но не се върнал. Твърди, че след около половин час полицията дошла на пасището в селото, където той пасял животни. Обяснил му какъв е проблема, след което полицаят отишъл до ищеца, говорил с него и се върнал с 80 лв., които дал на ответника и му казал да не общува и да не се занимава повече с ищеца. Оспорва да се е срещал с ищеца след случилото се, включително и да му е казвал „ще те оправя“. Твърди, че на 07.02.2021 г. и 23.02.2021 г. ищецът не е излизал от дома си, защото е бил под карантина поради заболяване от Ковид-19. Оспорва на ищеца да са причинени твърдените вреди, като сочи, че дори и той да е претърпял някакви неблагоприятни психични изживявания, те се дължат на влияние на други травми по-рано в живота и ***, от които се твърди ищецът да страда. Соци, че продължителният прием на изписаните му медикаменти е довел до обостряне на психо-емоционалното му състояние. В писмена защита

поддържа вече разгледаното от съда възражение за недопустимост на производството и моли то да бъде прекратено, а в условията на евентуалност – за отхвърляне на предявения иск. Претендира присъждане на сторените в производството разноски с адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.2, вр. ал.1, т.2 ЗАдв.

Съдът, след съобразяване на твърденията на страните и преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят, а и показанията на разпитаните свидетели установяват, че ищецът възложил на ответника, свид.А. Т. и брат му да извършат ремонт на покрива му срещу сумата от 500 лв. Работата започнала на 05.02.2022 г., но на следващия ден работниците поискали по-високо възнаграждение. Не е спорно между страните, че ищецът отказал такова заплащане, както и че на следващия ден само свид.Т. дошъл да работи. На този ден – 07.02.2021 г., докато свид.Т. работил на покрива на сградата, а свид.М. доставял материали на ищеца с фадрома, ответникът влязъл в двора на имота на ищеца. Ответникът отишъл до ищеца и започнал да го дърпа за дрехата, като замахвал с ръка, но не го ударил. Свид.М. загасил двигателя и слязъл от фадромата за да разтърве страните. В този момент ответникът държал ищеца за дрехата. Свидетелят чул, че спорът е за пари – ответникът попитал ищеца „Кога ще ми дадеш парите?“ и го псувал и „обиждал на майка“. Свид.М. извел ответника от имота и той продължил да креши вече извън двора, на поляната в близост.

Свид.М. установява, че ищецът отишъл при кмета на селото, след което бил подаден сигнал до полицията. Не се спори, а и от удостовереното в докладната записка за посещения сигнал се установява, че в присъствието на служителите на полицията ищецът заплатил на ответника сумата от 80 лв. И на двете страни били изготвени протоколи за предупреждение по реда на чл.65, ал.1 и ал.2 ЗМВР.

Доказателствените материали без противоречие помежду си установяват датата на случилото се – 07.02.2021 г. Същата дата е удостоверена в докладната записка за посещения сигнал, съставляваща официален документ, ползващ се с материална доказателствена сила съгласно чл.179, ал.1 ГПК. На 07.02.2021 г. са издадени и двата протокола за предупреждение по реда на чл.65, ал.1 и ал.2 ЗМВР. В писмените обяснения, снети също на 07.02.2021 г., самият ответник сочи, че е започнал работа по покрива на 05.02.2021 г. Същите, доколкото съставляват изявления, дадени пред длъжностно лице в кръга на службата му, съгласно чл.179, ал.1 ГПК съставляват доказателство за съдържанието на тези изявления, в случая – извънсъдебно признание на ответника, че датата е различна, от твърдяната в отговора на исковата молба. Всичко установено от обсъдените писмени доказателства е съответно и на показанията на свид.Т., че ремонтът се е състоял миналата зима, след Нова година. Така не кореспондират със

събраните доказателства твърденията на ответника за различно време на уговорките и ремонта – през декември 2020 г., а сочената от него причина за невъзможност твърдяното да се осъществи през месец февруари 2021 г. – карантиниране на ищеца поради заболяване от Ковид-19, също не се установи. Съгласно приетите медицински документи заболяване от Ковид-19 на ищеца е констатирано на 04.10.2021 г., дълго след претендирания и от двете страни период.

Случилото се в двора на ищеца се установява от показанията на двамата разпитани свидетели, които без каквото и да е противоречие помежду си сочат, че ответникът влязъл в имота на ищеца. Това прави оспорването на този факт в отговора на исковата молба неоснователно, а насрещното твърдение за проведен разговор пред имота – недоказано. Свид.Т. се е намирал на покрива на сградата, а ответникът отишъл до ищеца зад работещата фадрома, при което свидетелят нито е чул, нито е видял какво се е случило. Така неговите показания не носят същата доказателствена информация като тези на непосредствения свидетел М., поради което, като неотнасящи се до едни и същи факти, не са от естество да им противоречат. Тези показания биха могли да служат само за проверка на достоверността на казаното от свид.М.. При този анализ се стига до извод, че показанията на двамата свидетели са изцяло съответни помежду си. И двамата свидетели описват по идентичен начин обстановката – ответникът е видян как влиза в двора на ищеца и отива при него, както от Т. от покрива, така и от М. от фадромата. И двамата свидетели сочат, че в този момент двигателят на фадромата е работил. Местоположението на страните съгласно показанията също е идентично – свид.Т. сочи, че страните са били зад фадромата, т.е. били са в близост и един до друг, и до мястото, където е бил свид.М., така че той е могъл да възприеме непосредствено действията на ответника – хващане за дрехата на ищеца и замах за удар. Тук следва да бъде споменато, че работещият двигател на фадромата не е пречка свид.М. да види действията на ответника и посоченото обстоятелство не внася съмнение в достоверността на показанията в тази част, каквито аргументи са развити в писмената защита. И двамата свидетели посочват, че са чули въпрос на ответника „Кога ще ми дадеш парите?“, а за да чуе това и свид.Т. е ясно, че двигателят на фадромата в този момент не е работил. Действително свид.Т. не посочи друга реплика между страните, а свид.М. не цитира думите на ответника, който определи като псувни и „обиди на майка“, но в показанията му липсва противоречие дали такива са изречени, както възразява ответника в писмената защита, а само уточнения, че не може точно да ги възпроизведе („...чух псувни...“; „Имаше някакви псувни, но какви точно не се сещам.“; „Чух, че М. обижда И. на майка....“). Следва да се отбележи още, че снетите от служителите на полицията писмени обяснения от страните и други лица не съставляват свидетелски показания и не могат да послужат за изграждане на фактически изводи, така както ответникът ги анализира в писмената защита. Както вече бе посочено, те съставляват писмени доказателства, удостоверяващи

изявления, дадени пред длъжностно лице в кръга на службата му. Съгласно чл.179, ал.1 ГПК те съставляват доказателство единствено за датата на снемане на обяснение и за съдържанието на изявленията на определено лице. Поради посочения характер на тези обяснения те могат да послужат за изграждане на фактически изводи на съда само ако с тях е направено признание на страна в производството и евентуално при преценка на достоверността на показанията на свидетел, дал преди това писмено обяснение.

Данните от медицинската документация, представена от личния лекар на ищеца – д-р И. Атанасов установяват, че при прегледи на 19.03.2020 г. и 27.05.2020 г. той му поставил диагноза „***“ поради оплаквания от нервност, безсъние и отпадналост и предписал прием на ***.

На 15.02.2021 г. ищецът бил прегледан от личния лекар с оплаквания от нервност, безсъние и отпадналост. Видно от амбулаторен лист № 000532/15.02.2021 г. личният лекар отново поставил диагноза „***“ и предписал прием на *** (рецептурна бланка за лекарствени продукти, съдържащи наркотични вещества, серия А, бл.№ 180342773). На 23.02.2021 г. личният лекар извършил нов преглед на ищеца (амбулаторен лист № 000661/23.02.2021 г.) поради оплаквания от месеци с нервност, безсъние, отпадналост, чувство на страх и суицидни преживявания, като поставил диагноза „***“. С медицинско направление от 23.02.2021 г. ищецът бил насочен за преглед и лечение от психиатър. Съгласно амбулаторен лист № 000077/25.02.2021 г. ищецът посетил д-р В. Г., която при прегледа установила, че ищецът е вътрешно напрегнат, ориентиран правилно, контактен, емоционално – с повишена тревожност, нормобуличен, със *** и поставила диагноза „***“. Предписала медикаментозно лечение с *** и ***.

Заключението по задача № 2 от съдебно-психиатричната експертиза установява, че не са налице данни за соматични, психични и неврологични заболявания с хроничен ход, като ищецът не е хоспитализиран в специализирани психиатрични заведения, нито се води на учет. По отношение на поставената диагноза „***“ се посочва, че то има давност едва няколко месеца и са проведени само два курса на лечение с ***, поради което не отговаря на критериите за хронично протичане – дългогодишна давност, постоянно наблюдение и прием на медикаменти, въпреки което симптомите да не изчезват. При изслушването си, вещото лице уточнява, че посочената диагноза е поставена от личния лекар, а не от специалист психиатър, поради което същата е непотвърдена. Посочва, че при извършения от него преглед не е констатирал „***“ и тъй като конкретното заболяване по принцип е хронично – съпътства пациента през целия живот, то не би могло да се прояви само при прегледите при личния лекар през 2020 г. и 2021 г. без да съществува и към момента. Уточнява се, че единствената диагноза, поставена от психиатър е „***“, чийто симптоми се проявяват за период от няколко минути до два-три дни. При изслушването на експертизата подробно се изяснява, че вписаното в амбулаторния лист „***“ е симптом, проявен и

констатиран при прегледа от 2021 г., а не диагноза. Към момента на прегледа за нуждите на експертизата вещото лице не е констатирал проява на такъв симптом.

Заклучението по задача № 3 от експертизата сочи, че липсват данни, както от медицинската документация, така и изобщо по делото, за стресогенни жизнени събития или преживявания преди 07.02.2021 г., които да причинят разстройство в адаптацията, емоционално разстройство или дистрес. Състоянието, поради което на ищеца е бил предписан на 19.03.2020 г. и на 27.05.2020 г. медикаментът *** се е повлияло положително, предвид липсата на търсена през следващите 6 месеца медицинска помощ за такива оплаквания или вземане на предписаната терапия (въпрос № 4 от заключението). При изслушването си вещото лице уточнява, че изключва прием на лекарството за по-дълъг период поради невъзможност за снабдяване с него без специална рецепта, каквато, освен обсъдените два пъти, преди инцидента не е издавана. Предвид посоченото и изключително краткият прием, вещото лице изключва разв.е на зависимост. Съгласно заключението по задача № 5 от експертизата и изясненото при изслушването на вещото лице, към 07.02.2021 г. и понастоящем ищецът е способен да възприема правилно фактите от обективната действителност и е напълно психично здрав.

Съдът кредитира заключението в частта по психиатричното обсъждане изцяло като пълно, ясно, подробно аргументирано в констативно-съобразителната част и при изслушването. Действително психологичното обсъждане (въпрос № 1) не е от компетентността на вещото лице и то уточни, че интервюто за нуждите на тази част от експертизата е проведено от други специалисти. Това формално е нарушение на непосредствеността на изводите, за които са необходими специални знания из областта на тази наука, но в случая посоченото не се отразява по никакъв начин на доказателствената стойност на експертизата. На първо място психологичната част не служи на съда по никакъв начин за изграждане на каквито и да е фактически изводи. Това не е необходимо доколкото липсват както твърдения, така и възражения на страните, свързани с чертите на личността и характера на ищеца. Възраженията на ответника са основани на твърденията, че предходни травматични събития и продължителен прием на медикаменти са обострили реакциите на ищеца, в резултат на което той преекспонира случилото се, т.е. доводите, за обсъждане на които са необходими специални знания, касаят изключително психиатричния статус на ищеца. На следващо място, вещото лице изрично посочи, че дори и отговорите по въпрос № 1 да бяха различни, това не би повлияло на заключението по психиатричната част от експертизата.

Липсва намереното от ответника противоречие в заключението по отношение на диагнозата „***“ – вещото лице ясно и многократно посочи, че е изключено това заболяване да бъде проявено еднократно или само за определен период, т.е. щом ищецът не страда от него към момента, не е

страдал при прегледите от личния лекар, поставил тази диагноза. Амбулаторните листи съставляват официални документи, както сочи ответникът, но в частта по поставената диагноза не се ползват с материална доказателствена сила. Не може да се приеме за необосновано отричането на посочената диагноза от вещото лице, защото то следва именно от хроничния характер на заболяването. В констативно-съобразителната част на експертизата подробно са изложени симптомите му, включително и обсъждане, че само въз основа на вписаните в амбулаторните листи симптоми – нервност, безсъние и отпадналост, такава диагноза не може да бъде поставена. Оспорванията на експертизата във връзка със „***“, чрез които ответникът цели да се домогне до заключение, че поради посоченото ищецът е реагирал по определен начин на ситуацията от 07.02.2021 г., не държат сметка за това, че същото съставлява симптом, а не заболяване и на следващо място – че този симптом е констатиран едва на 25.02.2021 г., т.е. след процесната случка. Възраженията във връзка със спиране на предписания медикамент *** и в частност, че това може да влоши и задълбочи симптоматиката, са ирелевантни, т.к. медикаментът е бил предписан и се е приемал не преди, а след 07.02.2021 г., поради което не може да има влияние върху начина, по който ищецът е възприел събитията от посочената дата. Отраженията на същия медикамент върху кардиологичното здраве и противпоказното му приемане при проблеми от такъв порядък нямат никакво отношение към което и да е от възраженията на ответника.

Чрез оспорване на експертизата ответникът цели да бъде дадено конкретно заключение, обслужващо или съответно на изложените от него теоретични постановки, представляващи дословно възпроизвеждане на извадки от източници, достъпни в Интернет (част от които <https://diagnozata.bg/статии/стресови-реакции-и-разстройства>, <https://sevdashenkova.com/pomosht-pri/ostra-stresova-reaktsiya/>, дори и мотиви към Присъда № 19/23.06.2015 г. по НОХД № 147/2014 г. на Окръжен съд – Сливен – <https://court.sliven.net/uploads/0070f514/14762315.htm>). Изводът за този характер на оспорването следва от това, че ответникът игнорира и по никакъв начин не коментира разясненията и уточненията на вещото лице при изслушването, а в искането за повторна експертиза и в писмената защита прави изводи за необоснованост и противоречие в заключението без никакви конкретни доводи, а чрез позоваване на „добрите медицински практики“ и „общоизвестното“ за прием на конкретен медикамент. По посочените съображения доводите на ответника не биха могли да съставляват основание заключението да не бъде кредитирано.

Събраните по делото доказателства не установяват твърденията на ищеца за отправената реплика от ответника, че „ще го оправи“ при последваща среща между страните на 23.02.2021 г. Дватама разпитани свидетели заявиха, че не знаят дали след 07.02.2021 г. страните да са се срещали, като свид.М. уточни, че ищецът му разказал за тяхно „сдърпване“ на центъра по повод трудова книжка. С посоченото свидетелят възпроизвежда

твърдения на страната за изгодни за нея обстоятелства, поради което е лишено от доказателствена стойност. В обяснението си от 22.03.2021 г. ответникът, макар да посочва среща между двамата по повод трудова книжка, не признава извънсъдебно някакво негово неправомерно поведение, в частност, отправена към ищеца реплика с твърдяното съдържание. Неустановяването на твърдените от ищеца факти за конфликт между страните и на 23.02.2021 г. задължава съда да ги приеме за неустановени.

Въз основа на приетите за установени факти, съдът намира от правна страна следното:

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл.45, ал.1 ЗЗД – за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди, причинени от неправомерно поведение на ответника. Тъй като доводите за недопустимост на производството в писмената защита не са различни от тези, в отговора на исковата молба, съдът не намира за необходимо да преповтаря съображенията си, изложени в определението по чл.140 ГПК, които в обобщение се изразяват в това, че гражданската отговорност не е функция от наказателната, поради което липсата на наказателно производство за твърдените деяния няма никакво отношение към допустимостта на производството. Неоснователно продължава да се поддържа в писмената защита на ответника, че исковата молба е останала нередовна поради непосочване на използваните думи и реплики. Същите са конкретизирани от ищеца в молба вх.№ 4342/20.04.2022 г., подробно докладвана в откритото съдебно заседание, проведено на същата дата.

Основателността на предявения иск е предпоставена от установяване, че на 07.02.2021 г. ответникът, претендирайки заплащане за свършената преди това работа, влязъл в двора на имота на ищеца, хванал с едната си ръка ищеца, а с другата се опитал да го удрия, като отправял обидни думи и псувни – „**** майката“ и производни на този израз, като дори заплашил, че ще го убие; че на 23.02.2021 г. застанал пред колата му и му казал, че „ще го оправи“; че случилото се причинило на ищеца стрес тревожност, нарушение на съня, натрапчиви мисли, свързани с живота му, страх да не бъде наранен и чувство, че е преследван, което наложило медикаментозно лечение, както и вина у ответника, която се презюмира (чл.45, ал.2 ЗЗД).

С установените действия на ответника, извършени на 07.02.2021 г. – самоволно влизане в дома на ищеца, хващане за дрехата му и посягане за нанасяне на удар, с отправяне на псувни, ответникът нарушил неприкосновеността на жилището на ищеца и личната му неприкосновеност, отправил с действия заплахи за здравето му и го обидил. На първо място, ответникът не е имал нито позволение или покана от ищеца да влезе в имота му, нито право на това с потестативен характер, задължаващо ищеца да търпи поведението му, поради което с посоченото е нарушил чл.33, ал.1 от Конституцията. Няма твърдения и по делото не са налице данни за осъществяване на кое да е от изключенията на чл.33, ал.2 от Конституцията.

На следващо място, с физическият контакт, ответникът едновременно нарушил личната неприкосновеност на ищеца и заплашил здравето му. Отново ответникът не е разполагал с каквото и да е основание за такова посегателство (напр. от изброените в чл.30, ал.2 от Конституцията), а действията му недвусмислено демонстрират готовност за причиняване на телесна увреда. Предвид ситуацията, тези действия са от естество да предизвикат страх от непосредствено предстоящо осъществяване на закана – ищецът е поставен в положение, в което не може да мръдне (показанията на свид.М.) и нищо не препятства ответникът да го удари. Самата намеса на свид.М. показва, че заплахата е била обективна и несъмнена, а ударът – очакван и неминуем. Ответникът концентрира доводите си изцяло върху отправените реплики, но ищецът претендира вредите да са настъпили не само от тях, а основно от обсъдените вече посегателства. Развитите в писмената защита съображения, че не всеки епитет, сравнение или мнение съставлява обида, са принципно верни, но неотносими за настоящия случай. Не се установи ответникът да е отправил към ищеца реплики от подобен характер, а псувни, които винаги са обидни за адресата, ако ги е възприел, както в случая. Изричането на псувня в никаква ситуация не отговаря общоприетите правила за поведение и морал, а в частния случай – не съответства на общата норма за начинът, по който да се отправи искане, да се изложи позиция или да се реши спор. Несъответствието на поведението на ответника с дължимото поведение по отношение на засегнатите блага на ищеца (бездействие) обуславя противоправния характер на действията му.

Установи се, че след намесата на свид.М. и извеждането на ответника от имота, ищецът е отишъл при кмета на селото, където е подаден и сигналът на телефон 112. Обстоятелството, че незабавно след преустановяване на действията на ответника ищецът е потърсил помощ сочи еднозначно на изпитан страх от продължение на поведението му и осъществяване на невербалните закани. Самите действия на ответника показват незачитане на неприкосновеността на собствеността и телесната цялост на ищеца и единствено осъществяването им е достатъчно да предизвика усещане за пряка опасност и чувство на незащитеност дори в собствения имот. Такова усещане обективно се е създадо не само у ищеца, а и у трето лице – свид.М., който се е намесил именно за да не се стигне до по-тежки последици. Както вече бе посочено, възприетата от адресата псувня винаги обижда – унижава честта и достойнството му. Обсъдените до тук негативни психични преживявания са пряка последица от действията на ответника, защото са се проявили с и непосредствено след осъществяването им. По тази причина и доколкото обсъдените вреди следват от естеството на самото деяние и реакцията на ищеца незабавно след него, те са установени с посочените факти, а възраженията на ответника за недоказаността им, основана на липса на свидетелски показания относно преживяванията на ищеца, са неоснователни. Приложената медицинска документация дава основание на съда да приеме, че след случилото се ищецът е продължил да изпитва тревожност и

безпокойство най-рано до 15.02.2021 г., когато е потърсил медицинска помощ от личния лекар и му е предписан медикаментът ***. За посочения извод е няма никакво значение дали вписаната в амбулаторния лист диагноза „***“ е правилна и съответна на естеството на заболяването, изяснено подробно от вещото лице.

Съдът няма основание да приеме, че острата стресова реакция, констатирана на 25.02.2021 г. от психиатър, е последица от процесните събития. Заключение на вещото лице е категорично, че това е състояние което продължава от няколко минути до няколко дни, а отдалечеността му от случилото се изключва връзката с него. Не се ангажираха доказателства относно твърдените от ответника разстройство на съня, натрапчиви мисли, свързани със страх за живота му и застрашаване на сърдечното здраве, което не следва пряко от възрастта на ищеца, както се сочи в исковата молба.

Няма основание да се приеме, че причинната връзка между поведението на ответника и негативното отражение върху психиката на ищеца и предизвиканите чувства на уплаха, опасност, тревога и безпокойство, е опосредена от настъпили в миналото травми или житейски преживявания на ищеца. Тези възражения в отговора на исковата молба са изложени без конкретни твърдения и почиват изцяло на вероятности. Ответникът не посочи изрично събитията, които счита, че са довели до реакцията на ищеца в психоемоционален план, нито такива се установяват от събраните доказателства. Не се установи и ищецът да страда от някакво психично заболяване. Не се установи приемът на *** през предходната година да е оказал каквото и да е влияние върху реакциите на ищеца на 07.02.2021 г.

Изложеното до тук води на извод, че предявеният иск е доказан по своето основание, което предпоставя разглеждането на въпроса за размера на паричната стойност на обезщетението за причинени неимуществени вреди. Той следва да бъде определен по справедливост въз основа на установените обективни обстоятелства във връзка с вредоносния резултат и последиците от него (т. II на Постановление № 4/23.XII.1968 г. на Пленума на ВС). Така в случая съобразими при определянето на размера на обезщетението са вида и характера на засегнатите блага (едновременно неприкосновеността на жилището, физическата неприкосновеност и личната чест и достойнство); продължителността на търпенето и интензивността на негативните последици (за период от около една седмица, като най-силно изразени – непосредствено след инцидента); обстоятелствата, при които са причинени вредите и характера на противоправно поведение на ответника (самоволно навлизане в имота на ищеца, физическо посегателство – дърпане за дрехата и замахване за удар, съчетано с отправяне на псувни; пред други лица, познаващи и двете страни; поради претенция на ответника за дължимост на парична сума); възрастта на пострадалия (на 61 години към момента на инцидента); отражението на физическите последици от деянието (каквито в случая не се установяват); отражението на деянието върху обичайния начин на живот, поведението в свободното време и в професионален план (каквито

в случая не се установяват), отражението върху психиката и емоционалния свят на ищеца (веднага след конфликтната ситуация – чувство на непосредствена заплаха, опасност от причиняване на телесно увреждане, унижаване на личното достойнство и чест пред лица, познати и на двете страни; до една седмица след инцидента – продължаващи чувства на тревожност и безпокойство, наложили медицинска помощ и прием на ***). Анализът на посочените обстоятелства показва от една страна, че действията на ответника са засегнали съчетано няколко различни блага на ищеца, всяко от които самостоятелно нарушава общото правило да не се вреди другиму; че обстоятелствата, при които е извършено посегателството сочат на демонстративна публична саморазправа, непредизвикана от ищеца (ответникът изобщо не е претендирал вземането си преди случката). От друга страна, не се стигнало до причиняване на телесна повреда на ищеца, като без значение дали е щяло да се случи без намесата на свид.М. (на обезщетяване подлежат само реалните вреди) и не се доказва да е било нарушено обичайното ежедневие на ищеца. Така поведението на ответника се е отразило негативно изключително на вътрешния мир на ищеца, но продължителността на това влияние (поне една седмица след случката) и степента на неговото проявление (необходимост от лекарска помощ и прием на медикамент), показват по-висока от обичайната интензивност на този резултат. С оглед посоченото съдът намира, че справедливият размер на обезщетението за обезвреда на причинените отрицателни емоции, негативни преживявания и психически дискомфорт следва да се отмери на 750 лв. Такъв размер на обезщетението е съответен на легалния критерий по чл.52 ЗЗД, защото държи сметка за вида и броя на засегнатите блага, начинът и степента на тяхното засягане, интензитета на неблагоприятно отражение върху психиката и емоционалната сфера на ищеца, но съобразява и липсата на каквито и да е трайни негативни последици за него.

С оглед изложеното, предявеният иск се явява частично основателен до размера на определеното парично обезщетение за причинени неимуществени вреди от 750 лв. и следва да бъде уважен в тази част, а в останалата ☐ – да бъде отхвърлен като неоснователен.

По присъждане на направените разноски:

Предвид крайния изход на спора и двете страни имат право да им бъдат присъдени разноските, пропорционални на уважената и отхвърлената част от иска (чл.78, ал.1 и ал.3 ГПК), като и двете страни са сезирали съда с такова искане. Ищецът е представил доказателства да е сторил разноски от 60 лв. за заплащане на държавна такса, от които му се следват 30 лв., а ответникът – 50 лв. за заплатен депозит за възнаграждение за вещо лице, от които му се следват 25 лв. На основание чл.78, ал.6 ГПК ищецът следва да бъде осъден да възстанови на бюджета на съда част от възнаграждението на вещото лице, съразмерно на отхвърлената част от иска – в размер на 100 лв., както и 5 лв. в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

И двете страни са представили договори за правна защита и съдействие, по силата на които са възложили на адв.Т. П. – САК, съответно – на адв.М. П. – ВТАК осъществяването на процесуално представителство в хипотезата на чл.38 ал.1, т.2 ЗАдв. Договорите удостоверяват съгласие за предоставяне на безплатна адвокатска помощ, в който случай правоотношението между адвоката и клиента не включва заплащане на възнаграждение. По тази причина размерът му не подлежи на договаряне, а на определяне от съда (арг. от чл.38 ал.2 ЗАдв). Минималният размер на адвокатското възнаграждение, изчислен съгласно чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в редакцията, действала към момента на приключване на съдебното дирене, е 307 лв. Съобразявайки средната фактическа и правна сложност на спора, както и обема на осъществената защита от двамата процесуални представители, съдът намира, че съответният на осъществената защита размер на възнаграждението е по 350 лв., а съразмерно на уважената, съответно отхвърлената част от иска – 175 лв. На основание чл.38 ал.2, изр.посл. ЗАдв ответникът следва да бъде осъден да заплати тази сума на адв.П., а ищецът – на адв.П..

На основание чл.258, ал.1 ГПК решението подлежи на обжалване.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА М. М. М., ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: с.***, община ***, ул.*** **да заплати** на И. П. Т., ЕГН *****, с постоянен адрес: с.***, община ***, ул.*** и настоящ адрес: гр.***, ул.***, вход ***, етаж ***, апартамент № *** **сумата от 750 лв. /седемстотин и петдесет лева/**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, причинени от извършени на 07.02.2021 г. действия на М. М. М. – влизане в имота на И. П. Т., хващане за дрехата му и посягане за нанасяне на удар, с отправяне на псувни, **ведно със законната лихва** върху тази сума от 07.02.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ като неоснователен** иска за сумата над присъдените 750 лв. /седемстотин и петдесет лева/ до претендираните 1 500 лв. /хиляда и петстотин лева/ и в частта по причиняване на неимуществени вреди и с действия от 23.02.2021 г. – с отправяне на репликата „Ще те оправя“.

ОСЪЖДА М. М. М., ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: с.***, община ***, ул.*** **да заплати** на И. П. Т., ЕГН *****, с постоянен адрес: с.***, община ***, ул.*** и настоящ адрес: гр.***, ул.***, вход ***, етаж ***, апартамент № *** **сумата от 30,00 лв. /тридесет лева/**, представляваща направените в първоинстанционното производство разноски за заплащане на държавна такса, съразмерно на уважената част от иска.

ОСЪЖДА И. П. Т., ЕГН *****, с постоянен адрес: с.***, община

, ул. и настоящ адрес: гр.***, ул.***, вход ***, етаж ***, апартамент № *** да заплати на М. М. М., ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: с.***, община ***, ул.*** сумата от **25,00 лв. /двадесет и пет лева/**, представляваща направените в първоинстанционното производство разноси за депозит за възнаграждение на вещо лице, съразмерно на отхвърлената част от иска.

ОСЪЖДА И. П. Т., ЕГН *****, с постоянен адрес: с.***, община ***, ул.*** и настоящ адрес: гр.***, ул.***, вход ***, етаж ***, апартамент № *** да заплати по сметка на Районен съд – *** сумата от **100,00 лв. /сто лева/**, представляваща заплатено от бюджета на съда възнаграждение за вещо лице, съразмерно на отхвърлената част от иска, както и **5,00 лв. /пет лева/**, в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

ОСЪЖДА М. М. М., ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: с.***, община ***, ул.*** да заплати на адв.Т. Р. П. – САК, ЕГН *****, със служебен адрес: гр.***, ул.***, етаж ***, офис ***, сумата от **175 лв. /сто седемдесет и пет лева/**, представляваща адвокатско възнаграждение за процесуално представителство на И. П. Т., ЕГН *****, с постоянен адрес: с.***, община ***, ул.*** и настоящ адрес: гр.***, ул.***, вход ***, етаж ***, апартамент № *** в първоинстанционното производство, съразмерно на уважената част от иска.

ОСЪЖДА И. П. Т., ЕГН *****, с постоянен адрес: с.***, община ***, ул.*** и настоящ адрес: гр.***, ул.***, вход ***, етаж ***, апартамент № *** да заплати на адв.М. А. П. – ВТАК, ЕГН *****, със служебен адрес: гр.***, ул. *** , етаж *** сумата от **175 лв. /сто седемдесет и пет лева/**, представляваща адвокатско възнаграждение за процесуално представителство на М. М. М., ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: с.***, община ***, ул.*** в първоинстанционното производство, съразмерно на отхвърлената част от иска.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд – Велико Търново в двуседмичен срок от връчване на преписи на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – ***: _____